

HỒI MỘT TRĂM TÁM MƯƠI

HẾT OÁN THÙ BIẾN THÀNH GIAI NGÃU

Hai người vừa đi đường vừa tra xét cỏ cây cùng cát vụn trên mặt đất.

Bỗng nghe Hàn Kế Tín lớn tiếng:

- Các vị hãy khoan tâm. Tại hạ không bố trí hoả dược hay lôi pháo trên mặt đất đâu.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Các hạ đừng nói chuyện dông dài nữa, nếu chân tay của các hạ đã đến đủ thì kêu bọn họ ra động thủ đi!

Hàn Kế Tín đáp:

- Tại hạ đã ước hẹn cuộc chiến này thì dĩ nhiên không trốn lánh đâu.

Lý Hàn Thu nói:

- Hay lắm! Các hạ đã có ý động thủ, tưởng đôi ta hãy cùng quyết đấu sinh tử một phen trước đi. Thực ra người ngoài đa số không có tội lỗi gì. Các hạ vì bảo vệ cha bác mà tại hạ phải báo thù cho thân nhân. Chúng ta mới là những vai chính trong cuộc chiến này. Cuộc quyết đấu sinh tử giữa chúng ta kết liễu là có thể bớt được bao nhiêu người bị chết uổng.

Hàn Kế Tín gật đầu đáp:

- Được lắm! Nhưng tại hạ có lời yêu cầu, các hạ thử nghe xem có thể ưng thuận được, đồng thời tại hạ có thể tin cậy thì tại hạ nguyện thay cho bá phụ cùng phụ thân để kết liễu công cuộc bữa nay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Việc tại hạ ưng thuận chẳng có gì khó khăn, nhưng Hàn huynh làm thế nào cho tại hạ tin được?

Hàn Kế Tín vẫy tay hô:

- Mời Du cô nương ra đây.

Du Tiểu Quyên đã ở với Hàn Kế Tín một thời gian. Hai người thường dong cương sóng vai đi du ngoạn hưởng hoa nên đối với chàng thiếu niên tài trí này, lòng riêng nàng đã kính yêu. Nhưng cuộc mưu đồ của nàng dấu tận đáy lòng mà mối tình sâu xa cũng bí ẩn đến nỗi chính nàng cũng không biết tới.

Lúc nay gặp cuộc đối đầu quyết đấu sinh tử, mối tình ái ẩn nấp trong thâm tâm bấy lâu nay đột nhiên phá vòng vây nhãy vọt ra ngoài.

Đột nhiên nàng biến thành con người mất hết khí lực, uể oải tiến ra hai bước nét mặt băng khuôn hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Hàn Kế Tín đáp:

- Tại hạ phiền cô nương làm bảo chứng cho vụ này.

Ga chăm chú đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

- Lý huynh! Gặp trường hợp mà tiểu đệ bị chết dưới lưỡi kiếm của Lý huynh trong cuộc chiến này. Lý huynh có thể buông tha gia phụ được chăng?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Tiểu đệ không buông tha được. Nhưng Hàn huynh không chết đâu.

Hàn Kế Tín hỏi:

- Nếu vậy thì Lý Huynh chịu thua hay sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ sẽ bỏ kiếm chịu chết để tùy người xử trí.

Hàn Kế Tín đột nhiên dương mắt lên nhìn Du Tiểu Quyên hỏi:

- Du cô nương có cao kiến gì không?

Du Tiểu Quyên ngơ ngác hỏi lại:

- Tiệp thiếp...biết nói sao đây?

Hàn Kế Tín đáp:

- Nếu Lý Hàn Thu chịu buông tha đừng truy sát gia phụ mà được Du cô nương bảo đảm sau cuộc chiến này, những điều ân oán trong võ lâm đều tiêu tan hết, tại hạ xin cùng Lý Hàn Thu quyết đấu sinh tử mà tại hạ chết về lưỡi kiếm của y cũng được kể như đã trả nợ thay cho phụ thân rồi.

Du Tiểu Quyên buồn rầu ngắt lời:

- Hàn huynh không phải là đối thủ của Lý huynh đâu.

Hàn Kế Tín nói:

- Cái đó cô nương bất tất phải quan tâm.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Nội tổ cùng những nhân vật đầu nảo các môn phái lớn đều đã tới đây. Tiệp thiếp không chủ trương được. Hỡi ơi! Tiệp thiếp là một đứa con gái nhỏ tuổi thì ai chịu nghe lời?

Hàn Kế Tín ngửa mặt lên trời cười rộ ba tiếng rồi nói:

- Nếu bọn họ nhất định bức bách tại hạ phải chiến đấu thì chưa biết ai chết về tay ai. Vụ này thật khó tính quá.

Du Tiểu Quyên nghe buông tiếng thở dài nói:

- Tiệp thiếp biết Hàn huynh là người tốt, nhưng vì phụ thân mà bị liên lụy. Các vị đã bỏ đi rồi, hiếu tâm của Hàn huynh đến thế là hết. Trong lòng không có điều gì đáng ân hận. Vậy Hàn huynh cũng nên bỏ đi thôi.

Mục quang của Hàn Kế Tín lúc này lạnh lẽo khác thường. Gã liếc nhìn bốn phía một lượt rồi cúi đầu xuống nói:

- Nợ máu phải trả bằng máu. Điều thiện điều ác có quả báo. Dù tại hạ có phải vùi xương nơi đây cũng là đáng tội. Nhưng cô nương có thể lui ra ngoài cuộc chiến này được không?

Du Tiểu Quyên đáp:

- Không thể được, nhưng tiệp thiếp có thể buông tha cho Hàn huynh rời khỏi nơi đây.

Hàn Kế Tín mắt lo sát khí thừng thẳng nói:

- Vậy mời cô nương lui lại mấy bước.

Lần này Du Tiểu Quyên ngoan ngoãn nghe theo, từ từ lui lại năm bước.

Hàn Kế Tín từ từ vươn tay mặt với lấy thanh trường kiếm để dưới gầm chiếc ghế Thai Sư đứng lên nói:

- Lý Hàn Thu! Gia phụ tuy làm nên nhiều tội ác nhưng môn Thất Tuyệt Ma Kiếm cũng không nên lưu truyền lại trên đời. Người nào đã luyện môn kiếm tà ác này rất bị ảnh hưởng làm cho tính nết hung bạo.

Lý Hàn Thu dung yên nghiêm trang đáp:

- Cái đó các hạ có thể yên tâm. Vì tại hạ cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa....

Đột nhiên một tiếng gầm vang dội. Phong kiếm Mã Tương chống kiếm xông thẳng về phía Hàn Kế Tín.

Du Tiểu Quyên vội nói:

- Lão tiên bối. Bọn vãn bối còn có chuyện đang nói.

Đột nhiên mối ái tình trong lòng nàng nổi lên chớp chứa tràn trề. Nàng hy vọng thuyết phục Hàn Kế Tín rời khỏi chốn này cho lẽ. Nếu Nam Thiên Nhất Công cùng hùng chúa mọi người đều đến nơi thì nàng không làm chủ được nữa.

Bỗng nghe Phong kiếm Mã Tương cười rộ nói:

- Lão phu giết phúc gã đi cho rồi.

Soát một tiếng! Lão vung kiếm nhằm chém vào Du Tiểu Quyên. Lão có ngoại hiệu là Phong Kiếm, hành động chẳng suy nghĩ gì hết. Lão thấy Du Tiểu Quyên chặn đường là vung kiếm chém liền.

Du Tiểu Quyên thấy thế kiếm của lão ghê gớm. Bắt buộc nàng phải tránh sang một bên.

Hàn Kế Tín nói:

- Dù lão có là hảo nhân đi nữa, nhưng lão cử động điên khùng như thế này thì để lão sống cũng chẳng ích gì.

Gã nói rồi đưa trường kiếm đẩy mạnh cho nắp quan tài bật ra. Trong quan tài bỗng có một người dậy.

Hàn Kế Tín lại cầm trường kiếm trở vào Mã Tương miệng khẽ cất tiếng hú lên mấy câu quái dị.

Quái nhân trong quan tài nhảy vọt ra nhanh như điện chớp xông thẳng vào Phong Kiếm Mã Tương.

Phong Kiếm Mã Tương phóng kiếm lẹ ra. Ánh kiếm vọt lên ngăn cản quái nhân.

Quái nhân kia tựa hồ không nghĩ gì đến sinh tử, dù thấy kiếm ca xông tới trước mắt vẫn nhảy xổ lại.

Bỗng nghe một tiếng. Thế kiếm của Mã Tương đã xuyên vào trước ngực quái nhân.

Quái nhân tuy bị trúng kiếm, năm ngón tay vẫn xò ra chụp tới Mã Tương.

Kể ra trên chốn giang hồ chẳng thiếu gì người hung hăng dùng phép đánh hai bên cùng chết, nhưng chưa từng thấy ai đánh bừa bãi không kể gì đến tính mạng của mình.

Quái nhân đã bị mũi kiếm của Ma Tương xuyên vào trước ngực mà hai bàn tay hẳn cứ nắm lấy cạnh sườn mé tả và trước ngực Mã Tương.

Mã Tương quát lên một tiếng rung thanh trường kiếm hất quái nhân trúng kiếm ra xa ngoài một trượng. Nhưng lão cũng đột nhiên quăng trường kiếm đi ngã lăn xuống đất.

Du Tiểu Quyên bốn chôn trong dạ chạy lại cúi xuống la gọi:

- Lão tiên bối! Lão tiên bối.....

Mã Tương hai mắt tròn xoe nhìn Du Tiểu Quyên nhưng không thốt nên lời.

Bỗng thấy người lão dấy đành đạch một hồi rồi từ từ nhắm mắt lại.

Du Tiểu Quyên đưa tay ra đỡ Mã Tương thì Hàn Kế Tín lạnh lùng quát:

- Đừng có đụng vào lão.

Đồng thời gã phóng chưởng đánh ra vèo một tiếng.

Du Tiểu Quyên vọt mình đi tránh khỏi phát chưởng. Nàng quay lại hỏi:

- Công tử muốn động thủ với tiện thiếp chăng?

Hàn Kế Tín lạnh lùng đáp:

- Mã Tương đã trúng phải chất kịch độc, cô nương mà đụng tay vào người lão cũng trúng độc chết liền.

Du Tiểu Quyên nghĩ tới công lực của Mã Tương thâm hậu là thế mà còn bị chết trong giây lát thì biết Hàn Kế Tín nói đúng sự thực Nàng không khỏi ngẩn người ra.

Hàn Kế Tín lại nói:

- Trong 12 cổ quan tài này có 12 độc nhân. Toàn thân họ đều bị chất kịch độc tiêm nhiễm rồi. Cứ đụng vào họ một chút là chất độc phát tác chết liền. Cuộc chiến bữa nay còn tiếp tục diễn ra cách này thì những người động thủ sẽ bị chết hết.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Giả tử Mã lão tiên bối mả biết đề phòng thì đâu đến nỗi bị độc nhân làm cho uổng mạng.

Hàn Kế Tín nói:

- Tại hạ hy vọng các vị đừng sơ sót một điều là những độc nhân này, ngoài chất độc trong toàn thân, võ công họ không phải tầm thường, thân pháp họ cũng ít người bì kịp.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Hàn công tử ý vào bọn độc nhân trong 12 cổ quan tài kia để quyết thắng bại cùng bọn ta chăng?

Hàn Kế Tín đáp:

- Đúng thế! Cả hai bên đều không có ý nghĩ hòa, tất phải đi đến một cuộc sống mái.

Du Tiểu Quyên đưa mắt ngó Lý Hàn Thu nói:

- Lý huynh hãy lược trận để tiểu muội thử xem thân pháp bay nhảy của độc nhân thế nào?

Lý Hàn Thu lạng người ra chặn đường Du Tiểu Quyên đáp:

- Để tại hạ thử cho. Xin cô nương lược trận dùm tại hạ.

Hàn Kế Tín nét mặt cực kỳ lạnh lẽo, lên tiếng:

- Cả hai vị cùng ra thử coi càng hay chứ sao?

Gã nói rồi huy động trường kiếm mở hai nắp quan tài ra.

Bỗng trong quan tài có bóng người thấp thoáng. Hai quái nhân ngồi dậy.

- Xin cô nương hãy lui lại, để tại hạ cự địch trước đã.

Lý Hàn Thu thấy Phong Kiếm Mã Tương bản lãnh phi thường mà còn bị chết về tay độc nhân, khi nào chàng dám coi thường. Chàng đề tụ chân khí chuẩn bị đối địch.

Hàn Kế Tín chưa giục mấy độc nhân vừa ngồi dậy ra khỏi quan đã công kích bên địch ngay, gã huy động trường kiếm mở hết những nắp quan tài còn lại ra.

Bóng người thấp thoáng. Những người trong quan tài đều ngồi nhồm dậy hết.

Lý Hàn Thu trầm giọng nói:

- Cô nương mau lui lại kêu bọn họ dùng ám khí để đối phó.

Đột nhiên có tiếng niệm Phật hiệu vang lên. Mười hai vị tăng lữ khoác áo cà sa mau vàng từ trong rừng trúc đi ra.

Mười hai nhà sư đồng sắc phục này lộ vẻ đặc biệt trang nghiêm.

Trong tay mỗi người cầm một thanh giới đao.

Tiếp theo trong rừng có bóng người thấp thoáng. Tam đạo nhân râu dài mặc áo thanh bào. Cầm kiếm tiến lại.

Những vị tăng đạo này đều là nhân vật phái Thiếu Lâm và phái Võ Đang từng được bạn hữu võ lâm tôn kính.

Bỗng nghe nhà sư đi đầu lên tiếng.

- A Di Đà Phật! Những cơ quan mai phục trong rừng trúc của thí chủ đều bị Nam Thiên nhất công Du lão thí chủ thống lĩnh kỳ nhân vào hàng tiền bối hạ thủ phá huỷ hết rồi.....

Hàn Kế Tín sững sốt hỏi:

- Có chuyện đó ư?

Nhà sư dẫn đầu đáp:

- Nếu chưa giải trừ được những mai phục bố trí trong rừng thì bọn lão tăng cùng các vị đạo nhân làm sao mà tới đây được?

Hàn Kế Tín biến sắc hỏi:

- Du Bạch Phong hiện giờ ở đâu?

Nhà sư dẫn đầu cười đáp:

- Du lão thí chủ cùng hai trưởng lão bản môn và mấy vị tiền bối phái Võ Đang đều bỏ đi rồi.

Lại nghe người đứng đầu mé hữu là một đạo nhân trung niên lên tiếng:

- Bao nhiêu người mà Phương Tú phái đi tập kích các môn phái lớn phần thì bị giết, phần thì bị bắt. Những thứ mai phục của thí chủ trong rừng cũng bị phá hết. Thí chủ không còn trông cậy nữa rồi.

Hàn Kế Tín ra chiều tức giận lạnh lùng nói:

- Lao thất phu Du Bạch Phong....

Du Tiểu Quyên lớn tiếng ngắt lời:

- Người thoả mạ nội tổ ta. Ta phải đánh gãy răng người mới được.

Hàn Kế Tín buông tiếng thở dài không nói gì nữa.

Nhà sư dẫn đầu lại lên tiếng:

- Thí chủ chưa ác đức gì rõ rệt, nếu chịu buông kiếm đầu hàng thì bản tăng có thể bảo vệ cho thí chủ khỏi bị tử thương.

Hàn Kế Tín nét mặt râu râu đáp:

- Nếu ta mà đốt một mớ lửa độc ở trong rừng trúc thì các vị chẳng còn một ai sống sót. Không ngờ vì chút từ tâm mà gây nên cuộc thảm bại.

Du Tiểu Quyên hỏi:

- Võ công của gia gia ta còn cao thâm gấp mười người. Thế mà người bị thất bại vẫn chưa chịu phục hay sao?

Hàn Kế Tín đáp:

- Dù võ công của lệnh gia gia cô cao cường hơn tại hạ nhưng nếu đấu trí với tại hạ thì....

Đột nhiên một tràng cười sang sảng từ trong rừng vọng ra rồi có tiếng người nói :

- Khẩu khí người cũng lớn đó.

Hàn Kế Tín quay đầu nhìn ra thì thấy một lão già đầu tóc bạc phơ, mình mặc áo thanh bào từ từ bước tới.

Du Tiểu Quyên lớn tiếng gọi:

- Gia gia!.....

Du Bạch Phong lắc đầu, đưa mắt nhìn Hàn Kế Tín nói:

- Lão phu muốn cho người hay một điều.

Hàn Kế Tín hỏi:

- Điều chi?

Du Bạch Phong đáp:

- Đàm Dược Sư khổ tâm bao nhiêu năm trời nghiên cứu chế ra độc dược, thì hiện nay ta đã có cách giải cứu được rồi. Mấy lộ nhân mã ở Phương gia đại viện phái đi phân lớn bị ta bắt sống. Ta đã cho uống thuốc giải. Trừ mấy tên hung tạp tiếng ác rõ rệt, còn thì ta cho áp giải về cầm tù ở chùa Thiếu Lâm, chắc rồi họ được phóng thích cho trở về nhà.

Hàn Kế Tín hỏi:

- Lời nói của lão có đúng sự thực chăng?

Du Bạch Phong đáp:

- Lão phu gạt người làm chi. Ta nghe Quyên nhi nói thì hành vi của người cũng không có gì là hung ác, nên ta không muốn người phải chết ở chốn này.

Hàn Kế Tín nói:

- Tại hạ còn những độc nhân đây có thể đánh một trận tối hậu.

Du Bách Phong nói:

- Người không thể trông cậy vào chúng được đâu?

Hàn Kế Tín nói:

- Phong kiếm Mã Tương là một trong Tam đại kỳ nhân đã bị chết về tay độc nhân la một bằng chứng hùng hồn.

Du Bách Phong nghiêm nghị nói:

- Đó là vì y coi thường nên mới bị uống mạng. Nếu người không tin thì cứ sai bọn độc nhân ra cùng lão phu chiến đấu thử coi.

Hàn Kế Tín nói:

- Động tác của chúng nhanh như điện chớp, không thể lường được. Lão tiên bối...

Du Bách Phong ngắt lời:

- Người cứ việc chỉ huy bọn chúng động thủ đi!

Hàn Kế Tín tính thầm trong bụng:

- Nếu lão này bị chết về tay độc nhân thì oai danh ta chấn động toàn trường và bọn chúng mất hết nhuệ khí chiến đấu.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, gã cầm trường kiếm trở vào Du Bạch Phong. Miệng gã thoát ra những tiếng hú rừng rợn...

Bóng người thấp thoáng, hai độc nhân đồng thời vọt ra, nhảy xổ đến trước mặt Du Bạch phong.

Du Tiểu Quyên rất đổi bồn chồn, bụng bảo dạ:

- Gã Hàn Kế Tín thâm hiểm vô cùng! Gã đã ra lệnh cho hai độc nhân hợp công nội tổ ta.

Mối ái tình còn lại trong lòng nàng bây giờ đã tiêu tan hết.

Bỗng thay Du Bạch Phong vung song chưởng đánh ra. Hai độc nhân nhảy xổ lại chưa tới gần đã bị chưởng lực của lão hất ngã lăn xuống đất.

Du Bạch Phong vừa đánh một đòn đã thắng, lão không để Hàn Kế Tín chỉ thị cho bọn độc nhân kia động thủ, nhảy vọt đến gần đám quan tài. Song chưởng của lão đánh ra theo thế liên hoàn.

Chín độc nhân còn ngồi trong quan tài đều phóng chưởng ra.

Hàn Kế Tín vung trường kiếm luôn mấy cái, miệng hú những tiếng quái dị.

Nhưng những độc nhân trong quan tài thấy đều bị chưởng lực trong Bách Phạt đồ mà Du Bạch Phong đã luyện được làm chấn động chết ngay đương trường, còn đâu nữa mà nghe lệnh Hàn Kế Tín.

Hàn Kế Tín đứng bần thần người ra.

Du Bạch Phong đã tiến lên đến bên gã phóng ngón tay điểm tới.

Hàn Kế Tín vung kiếm ngăn chặn. Kiếm thế của gã vừa phóng ra nữa vời, gã đã bị một luồng ám kinh của đối phương điểm tới ám ám khiến gã không tự chủ được phải buông kiếm xuống.

Du Bạch Phong quay lại nhìn mười hai nhà sư nói :

- Các vị hãy áp giải hần về chùa Thiếu Lâm. Gã chưa có ác tích gì rõ rệt, lão phu mong rằng phương trượng quý tự phát lạc một cách khoan hồng.

Mười hai nhà sư dạ một tiếng rồi đem Hàn Kế Tín về núi Tung Sơn.

Du Bạch Phong lại hạ lệnh cho quân hào phóng hoả đốt xác mười hai độc nhân, rồi ai ở đâu về đó.

Du Bạch Phong nhìn Lý Hàn Thu nói :

- Lệnh sư là người tốt nhưng kiếm pháp độc địa. Y bị chết cũng là quả báo, hoặc là ý trời.

Lý Hàn Thu đáp :

- Vãn bối cũng hiểu như vậy.

Du Bạch Phong lại nói :

- Vậy là hay lắm ! Còn Phương Tú. Hàn Đào thuộc phạm vi ân oán của các vị với nhau, lão phu không tiện can thiệp.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Quyên Nhi ! sau đây ba ngày, người hay trở về nhà để gặp ta.

Rồi không chờ Quyên Nhi trả lời, lão đã xoay mình vọt đi mấy trượng, biến vào trong rừng trúc mất hút.

Du Bạch Phong vừa đi khỏi thì Quân Trung Phụng tay phải cầm kiếm áp giải Phương Tú, Hàn Đào từ trong rừng đi ra. Tay trái cô ôm bài vị song thân.

Giang Nam song hiệp bị còng tay. Khắp mình chúng đầy những vết thương tựa hồ đã nếm rất nhiều đau khổ.

Quân Trung Phụng mình mặc hiệu phục chậm chạp bước tới trước mặt Lý Hàn Thu nói :

- Lý huynh, tiểu muội đã thay Lý huynh bắt sống Phương Tú và Hàn Đào về đây. Tiểu muội hy vọng Lý huynh tuân giữ lời hứa.

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ hiều rồi....

Chàng từ từ vung trường kiếm lên một cái. Thủ cấp Hàn Đào và Phương Tú bắn ra xa hơn trượng. Máu vọt lên cao ba thước. Thi thể ngã lăn ra.

Lôi Phi hần giọng một tiếng rồi nói :

- Quân cô nương ! cô nương....

Quân Trung Phụng ngắt lời :

- Lôi huynh đừng thuyết nữa. Y đã báo thù cho song thân, chẳng lẽ để gia nương tiểu nữ chết uống hay sao ?

Lý Hàn Thu nói ngày :

- Quân cô nương nói phải đó, chẳng những thế, tại hạ còn thiếu nợ cô nương mấy lần cứu mạng, xin đem mạng này để bồi thường.

Du Tiểu Quyên chuyển động cặp mắt. Đột nhiên nàng rút kiếm đâm Quân Trung Phụng, miệng nói :

- Nếu cô nương chết rồi thì còn ai giết Lý Hàn Thu !

Lý Hàn Thu giật mình kinh hải la lên :

- Du cô nương !

Chàng đưa tay mặt ra ngăn chặn thế kiếm của nàng.

Ánh kiếm lấp loáng. Cánh tay mặt Lý Hàn Thu bị chặt đứt nơi khuỷu tay.

Miệng nàng la thất thanh :

- Y muốn giết Lý huynh mà Lý huynh lại bênh y ư ?

Đoạn nàng tra kiếm vào võ cấm đầu chạy đi.

Ai nấy ngó theo bóng sau lưng Du Tiểu Quyên ngơ ngẩn xuất thân.

Lý Hàn Thu tay trái ôm cánh tay cụt, ngồi xuống vận khí chỉ huyết.

Tần Nhi cúi lượm khúc tay bị chặt đứt của Lý Hàn Thu lên. Nét mặt nàng rất đổi thê lương. Hai hàng châu lệ đầm đìa.

Lôi Phi trầm ngâm một lúc, chợt tỉnh ngộ dùng phép truyền âm nhập mật nói :

- Tần cô nương ! Nếu cô không muốn Lý Hàn Thu phải chết thì đi theo tại hạ.

Tần Nhi trong lòng vẫn còn thắc mắc.

Lôi Phi lại lớn tiếng:

- Lý Hàn Thu bức tử cha mẹ người, chúng ta đừng dứng vào nữa. Rồi y kéo Tần Nhi rảo bước đi nháy mắt hút.

Quân Trung Phụng thấy ba người đi cả rồi, từ từ cúi xuống hỏi:

- Ly huynh có đau lắm không?

Lý Hàn Thu nhăn nhó cười đáp:

- Cô nương cứ yên lòng. Tại hạ hãy còn sống đây, xin để cô nương từng xẻo.

Quân Trung Phụng nói:

- Hỡi ơi! Thế là xong rồi. Tay mặt Lý huynh cầm kiếm bức tử song thân tiểu muội thì cánh tay đó nay đã mất rồi. Như vậy mối thù của tiểu muội đã trả xong. Hống chi tiên phụ tội ác đã nhiều phải chịu quả báo cũng là đích đáng.

Nàng lấy tấm khăn lụa và thuốc bột rịt buộc vết thương cho Lý Hàn Thu rồi nói tiếp:

- Ta trúng kế mất rồi...

Lý Hàn Thu băng khuâng hỏi:

- Trúng kế gì?

Quân Trung Phụng đáp:

- Du Tiểu Quyên đã có nhiều nợ nần với Lý huynh. Nhát kiếm này để trả lại mối tình của Lý huynh đó.

Trên mặt nàng nở một nụ cười then thùng rồi nàng đỡ Lý Hàn Thu tiếp tục cất bước...

Hết